

Mnenje Evropskega ekonomsko-socialnega odbora o predlogu direktive Evropskega parlamenta in Sveta o hrambi podatkov, obdelanih v zvezi z zagotavljanjem javnih elektronskih komunikacijskih storitev, in spremembi Direktive 2002/58/ES

KOM(2005) 438 končno — 2005/0182 (COD)

(2006/C 69/04)

Svet je 16. novembra 2005 sklenil, da v skladu s členom 95 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti Evropski ekonomsko-socialni odbor zaprosi za mnenje o zgoraj omenjenem dokumentu.

Predsedstvo Odbora je 27. septembra 2005 strokovno skupino za promet, energijo, infrastrukturo in informacijsko družbo zadolžilo za pripravo dela Odbora na tem področju. Za poročevalca je bil določen g. HERNÁNDEZ BATALLER.

Zaradi nujnosti zadeve je Evropski ekonomsko-socialni odbor na 423. plenarnem zasedanju 18. in 19. januarja 2006 (seja z dne 19. januarja 2006) g. HERNÁNDEZA BATALLERA imenoval za glavnega poročevalca ter sprejel naslednje mnenje z 92 glasovi za, 17 proti in 17 vzdržanimi.

1. Sklepi in priporočila

1.1 Odbor izraža začudenje in zaskrbljenost zaradi predložitve takšnega zakonodajnega predloga. Določbe so neskladne in posegajo v temeljne pravice.

1.2 Obravnavanje temeljnih pravic, zlasti pravice do zasebnosti, je v tem predlogu neustrezno in se v določenih vidikih ne ujema.

1.3 V nevarnosti je zaupanje uporabnikov elektronskih komunikacij, utegne pa jih tudi odvrti od uporabe informacijske in komunikacijske tehnologije (IKT). Izguba zaupanja uporabnikov lahko dolgoročno ovira razvoj informacijske družbe ter tako ogrozi tudi lizbonsko strategijo.

1.4 Odbor dvomi, da je ta predlog v celoti v skladu z načeloma subsidiarnosti in sorazmernosti zaradi pomanjkanja razlogov za sklepanje, da je cilj Skupnosti lažje izpolniti na ravni Skupnosti.

1.5 Dodatne stroške, ki jih imajo ponudniki zaradi shranjevanja in prenosa podatkov in jih omenja predlog, bi morali kriti ponudniki storitev, preprosto zaradi dejstva, da so na trgu, ne da jih plača država in s tem državljanji.

1.6 Zaradi vseh navedenih razlogov bi morala Komisija ta predlog temeljito revidirati. Po mnenju Odbora namreč predlog kot celota ni v skladu niti s temeljnimi pravicami niti s pravili dostopa do podatkov, njihove uporabe in izmenjave.

2. Razlogi

2.1 Ozadje

2.1.1 Trenutno veljajo različne določbe Skupnosti o obveznostih ponudnikov storitev. Na podatke, o katerih govorimo, se nanašata člena 1 in 2a Direktive 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995⁽¹⁾. Direktiva obravnava splošne obveznosti držav članic z namenom varstva zasebnosti posameznikov glede na obdelavo osebnih podatkov.

2.1.2 Poleg tega Direktiva 2002/58/ES z dne 12. julija 2002⁽²⁾ posebej obravnava obdelavo osebnih podatkov in varstvo zasebnosti na področju elektronskih komunikacij. Takrat je Odbor o tem predlogu podal mnenje⁽³⁾.

2.1.3 Obe direktivi podpira načelo, da je treba shranjene podatke izbrisati, ko ni več razloga za shranjevanje. Direktiva 2002/58/ES zagotavlja, da ponudniki javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev ustrezno ukrepajo, da bi zajamčili varstvo svojih storitev; države članice morajo zagotoviti zaupnost elektronskih komunikacij, zlasti morajo prepovedati vsem osebam razen uporabnikom poslušanje, prisluškovanje ali shranjevanje, razen za namen zaračunavanja s strani ponudnika in le za določen čas. Podatke o prometu in lokaciji se sme obdelati šele potem, ko postanejo anonimni oziroma s privolitvijo uporabnikov.

2.1.4 Člen 15 Direktive 2002/58/ES omogoča državam članicam, da v izjemnih primerih zadržijo podatke, če je to potrebno, primerno in ustrezno zaradi pregona kriminalnih dejanj. Države članice se v okviru pogajanj o direktivi o varstvu podatkov in elektronskih komunikacijah niso uspele dogovoriti o časovni omejitvi takega zadrževanja in so morale opustiti poskuse za določitev omejitve.

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281 z dne 23.11.1995).

⁽²⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (UL L 201 z dne 31.7.2002).

⁽³⁾ Mnenje je bilo sprejeto na plenarnem zasedanju 24. in 25. januarja 2001; poročevalec: g. Lagerholm (UL C 123 z dne 25.4.2001).

2.1.5 Evropski svet je 25. marca 2004 preučil možnost določitve predpisov za zadrževanje podatkov, ki jih pridobijo ponudniki elektronskih komunikacijskih storitev. Štiri države članice (Francija, Irska, Švedska in Združeno kraljestvo) so nato predložile osnutek pobude za sprejetje okvirnega sklepa Sveta o hrambi podatkov, obdelanih v zvezi z zagotavljanjem javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev, oziroma podatkov o javnih komunikacijskih omrežjih za preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje in pregon kriminalnih dejanj, vključno s terorizmom.

2.1.6 Evropski parlament je ta predlog zavrnil, ker je podvomil v njegovo pravno podlago in sorazmernost ukrepov, vzbudil se je tudi sum kršitve člena 8 Evropske konvencije o človekovih pravicah (*).

2.2 Predlog Komisije

2.2.1 Komisija je na podlagi člena 95 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti predložila Predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o hrambi podatkov, obdelanih v zvezi z zagotavljanjem javnih elektronskih komunikacijskih storitev, in spremembi Direktive 2002/58/ES.

2.2.2 To je ureditveni instrument, namenjen uskladitvi zakonodaj držav članic. Določa obveznosti ponudnikov elektronskih komunikacijskih storitev v zvezi s shranjevanjem in obdelavo podatkov z namenom preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja in pregona določenih vrst kriminala (zlasti terorizma in organiziranega kriminala) (člen 1(1)).

2.2.3 Predlog velja za podatke o prometu in lokaciji pravnih in fizičnih oseb, ki so uporabniki komunikacij. Ne velja pa za vsebino teh komunikacij (člen 1(2)).

2.2.4 Predlog zahteva, da države članice sprejmejo ukrepe za zagotovitev, da ponudniki storitev hranijo te podatke in jih pošljejo pristojnim nacionalnim organom, pristojnim za preprečevanje in boj proti kriminalu, v skladu s cilji predloga (člen 3).

2.2.5 Poleg tega predlog posebej določa kategorije podatkov, ki jih je treba hraniti. To so podatki, potrebni za prepoznavanje vira in cilja komunikacije, časa in trajanja komunikacije, vrste komunikacije, lokacije uporabnikov itd. (člen 4 in priloga).

2.2.6 Določa tudi, da se podatki o mobilnih telefonskih komunikacijah hranijo za obdobje enega leta, podatki o internetnih komunikacijah pa šest mesecev.

(* Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisana v Rimu 4. novembra 1950.

2.2.7 Določena je tudi dolžnost ponudnika, da na zahtevo pristojnih nacionalnih organov posreduje hranjene podatke (člen 8), in dolžnost države članice, da Evropski komisiji vsako leto pošilja določene statistične podatke v zvezi s tem (člen 9).

2.2.8 Na koncu določa še obveznost nacionalnih organov, da ponudnikom komunikacijskih storitev povrnejo dodatne stroške, ki so nastali zaradi shranjevanja in prenosa podatkov (člen 10).

2.3 Splošne ugotovitve

2.3.1 Odbor izraža začudenje in zaskrbljenost zaradi predložitve takšnega zakonodajnega predloga. Določbe so videti neskladne in posegajo v temeljne pravice.

2.3.2 Komisija v svojem predlogu spreminja trenutne nacionalne ukrepe za javno varnost v „ukrepe z enakim učinkom“ (ovire notranjemu trgu telekomunikacijskih storitev), ki jih je treba v skladu s členom 14 Pogodbe ES odstraniti.

2.3.3 Predlog bo imel daljnosežen vpliv na varstvo vseh uporabnikov elektronskih komunikacijskih storitev. V nevarnosti je zaupanje uporabnikov elektronskih komunikacij, utegne pa jih tudi odvrti od uporabe informacijske in komunikacijske tehnologije (IKT) na splošno ter zlasti novih elektronskih storitev. Izguba zaupanja uporabnikov lahko dolgoročno ovira razvoj informacijske družbe ter tako ogrozi tudi lizbonsko strategijo.

2.3.4 Težko je razumeti obravnavanje temeljnih pravic v predlogu, predvsem pravice do zasebnosti. Komisija uporablja dva različna parametra zakonitosti in uvaja svoj lastni preizkus, po katerem sklepa, da predlog ne posega v temeljne pravice.

2.3.5 Najprej v členu 15.1(1), ki se pojavlja tudi v Direktivi 2002/58/ES, skoraj dobesedno ponavlja določbe iz Mednarodnega pakta o državljanskih in političnih pravicah (člena 4 in 12) in iz Evropske konvencije o človekovih pravicah (členi 9, 10 in 11). Te določbe so pristojni organi in oblasti že izčrpno razložili; zato je nedopustno, da si Komisija lasti njihovo razlago.

2.3.6 Drugič, ta preizkus zakonitosti je odvisen od več določb iz Listine o temeljnih pravicah. Ureditveni instrument še vedno ni v veljavi, čeprav ima največjo možno evropsko podporo, in se zato v pravu nanj ni mogoče sklicevati kot na jamstvo za pravičnost.

2.3.7 Ta že tako šibek preizkus bo še bolj nezanesljiv, saj Komisija upošteva le člena 7 (spoštovanje zasebnega in družinskega življenja) in 8 (varstvo osebnih podatkov) Listine, prezre pa druge predpise, kot so členi 36 (dostop do storitev splošnega interesa), 38 (varstvo potrošnikov), 47 (pravica do učinkovitega sredstva) ali 48 (domneva nedolžnosti).

2.3.8 Komisija bi morala razmišljati in delovati bolj natančno in previdno, ko gre za temeljne pravice, da bi se izognila poznejšim izjavam o protiučustavnosti ⁽⁵⁾ predlaganih pravil s strani ustavnih sodišč držav članic.

2.3.9 Glede načela subsidiarnosti je presenetljivo, da Komisija razlaga, da se do zdaj niti Svet niti Parlament nista uspela dogovoriti o rešitvi teh težav. Zato na področju notranjega trga poziva k dejavnosti na nadnacionalni ravni kot načinu za izvedbo svojih predpisov.

2.3.10 Tak način razmišljanja bi bil logičen, če bi varnostna vprašanja lahko primerjali z drugimi, ki vplivajo na delovanje notranjega trga (na primer vprašanja v zvezi s trgovino, davkom ali delom), če bi obstajali skrajni roki za sprejetje pravil (določeni v pogodbah ali v sekundarni zakonodaji) oziroma če bi bilo mogoče in potrebno ustvariti enotno pravno področje za to vprašanje.

2.3.11 Pravo skupnosti ne zagotavlja varstva države; v nasprotju s pojmom javnega reda in varnosti, ki ju določajo pogodbe in lahko opravičijo sprejetje izjemnih varnostnih ukrepov s strani držav članic.

2.3.12 V pogodbah ni jasne podlage za ukrepanje niti skrajnega roka, ki bi zahteval takojšnje ukrepanje. Grožnje za varnost držav članic ne morejo biti vključene v instrument za uskladitev, ki ima za cilj popolnoma enak (skupni) pristop k različnim situacijam.

2.3.13 Glede načela sorazmernosti, vsak predpis, ki omejuje temeljne pravice, po zakonu zahteva sodelovanje (s pravnimi sredstvi) nacionalnih parlamentov, pa tudi pravna jamstva (*ex ante* ali *ex post*) za sodni nadzor. Težko si je predstavljati, kako bi odstranitev nekaj „nevidnih ovir“, ki ovirajo ponudbo elektronskih komunikacijskih storitev na vsem notranjem trgu, lahko povzročilo nadaljevanje sprememb nacionalnega prava, ki zagotavlja temeljne pravice, pa tudi nacionalnih sistemov, ki te pravice varujejo.

2.3.14 Odbor dvomi, da je predlog v skladu z načeloma subsidiarnosti in sorazmernosti, in sicer zaradi pomanjkanja razlogov za sklepanje, da je cilj Skupnosti lažje doseči na ravni Skupnosti.

2.3.15 Poleg tega je presenetljivo, da se predlog Komisije nanaša le na potrebe in zakonite pravice ponudnikov komuni-

kacijskih storitev, povsem pa prezre potrebe in pravice uporabnikov ter pozablja, da se od Skupnosti pričakuje, da prispeva „h krepitvi varstva potrošnikov“ (člen 3t, Pogodba ES), „zagotavlja visoko raven varstva potrošnikov“ in „prispeva k varovanju ... ekonomskih interesov potrošnikov“ (člen 153, Pogodba o ES).

2.4 Posebne ugotovitve

2.4.1 Predlog temelji na členu 95(1) Pogodbe o ES. Zato Odbor priporoča, da se upošteva možen vpliv predloga na steber za policijsko in pravosodno sodelovanje na kazenskem področju. V primerih, ko gre za ponudnike elektronskih komunikacij iz tretjih držav, si je mogoče predstavljati, da države izvora zahtevajo „ad hoc“ sporazume z državami članicami EU, da se zaradi nacionalne varnosti vzpostavijo vzajemni pogoji za izvajanja storitev.

2.4.2 Zdi se, da je Komisija v svojem osnutku direktive, natančneje v členu 1, prezrla dejstvo, da četudi so podatki njenega področja uporabe navidezno „nevtralni“ (identiteta pošiljateljev in prejemnikov sporočil, trajanje le-teh, lokacija, frekvenca itd.), te informacije posegajo v zasebno sfero in pogosto prizadevajo druge pravice, kot so poklicna zavezanost k molku ali pravica do pravne pomoči.

2.4.3 V sedanjem stanju evropskega javnega reda, ki ga določa Evropska konvencija o človekovih pravicah, ter v kontekstu ustavnih tradicij držav članic, je pravica do zasebnosti določena ne le pasivno, temveč tudi aktivno, četudi v šibkejši obliki.

2.4.4 To pomeni, da imajo zasebniki, ne glede na to, ali so državljani Evropske unije ali ne, pravico, da vedo, kdo, zakaj in kako pogosto prestreže njihove komunikacije. Prati tako jim mora biti zagotovljena tudi pravica do dostopa do kakršnekoli baze podatkov, javne ali zasebne, iz katere so razvidni podatki o takih postopkih ⁽⁶⁾.

2.4.5 Predlog posega v temeljne človekove pravice, natančneje v člen 8 Evropske konvencije o človekovih pravicah, in lahko bistveno vpliva na javne svoboščine in temeljne pravice. Zato Odbor meni, da mora biti njegova vsebina, kot vsaka izjema k pravilu, omejena le na take določbe, ki bodo v najmanjši možni meri posegale v omenjene pravice.

2.4.6 Kategorije podatkov, ki jih je treba hraniti, so navedene v členu 4 in v prilogi. Gre za „začetni seznam“, ki ga je mogoče pregledati s postopkom komitologije. Ker gre za temeljne pravice, Odbor meni, da je neustrezno, da se Evropski parlament ne zavzame za razširitev kategorije podatkov, ki jih je treba hraniti. Taka metodologija bi bila veliko primernejša za nevtralne tehnične standarde kot pravila o hrambi podatkov, ki jih obravnava predlog.

⁽⁵⁾ Glej nedavni sklep nemškega ustavnega sodišča, s katerim je odločilo, da je evropski nalog za prijetje, tako imenovani „Euro-warrant“, protiučustaven, čeprav je v boju proti terorizmu in mednarodnemu kriminalu bolj pomemben od zgoraj navedenega.

⁽⁶⁾ Sodba Evropskega sodišča za človekove pravice v primerih AMANN(2000), KOPP(1998), HALFORD(1997), in MALONE(1984).

2.4.7 Količina podatkov, ki jih je treba hraniti, se zdi pretirana, če je cilj le poiskati informacije, koristne za preiskavo. Zato mora biti število podatkov, ki jih je treba hraniti, omejeno in sorazmerno s pogoji za doseganje cilja. Zagotoviti je treba, da bo dostop do podatkov mogoč le s sodnim pooblastilom. Namen predloga, ki je „preprečitev“ določenih kriminalnih dejanj, ni povsem razumljiv, četudi lahko hranjenje podatkov o prometu nedvomno koristi pri preiskavah in prispeva k uresničevanju drugih ciljev predloga.

2.4.8 Trajanje hrambe podatkov je predolgo, saj Komisija ne utemeljuje potrebe po tako dolgi hrambi. Po mnenju Odbora je primeren čas hrambe šest mesecev, pri čemer pa je treba zagotoviti ustrezne varnostne ukrepe in ukrepe zaupnosti.

2.4.9 Komisija ne predvideva pravil, ki bi preprečevala morebiten dostop dobaviteljev in drugih zainteresiranih strank do hranjenih podatkov. Zato je treba določiti, da bo dostop do omenjenih podatkov možen samo v posebnih primerih in pod (pravo)sodnim nadzorom. V predlogu žal tudi ni pojasnjeno, kako bodo hranjeni podatki zaščiteni med zahtevanim obdobjem.

2.4.10 Sklicevanje predloga na predajo „pristožnim nacionalnim oblastem“ je preveč splošne narave. Treba bi bilo izrecno zapisati, da se shranjene podatke dovoli posredovati le „oblastem“, ki bodo zagotavljale kakovost, zaupnost in varnost prejetih podatkov. Odbor meni, da predlog vsebuje nekaj pojmov, ki jih je, podobno kot tega, treba bolje opredeliti, da se izognemo različnim interpretacijam.

2.4.11 Preseneča nas, da Komisija v členu 10 predloga ureja tako imenovane „dodatne stroške“, s katerimi se srečujejo ponudniki storitev pri shranjevanju in posredovanju podatkov. Po mnenju Komisije bi ti stroški morali biti povrnjeni iz javnih sredstev, saj, kot je navedeno v uvodni izjavi 13 predloga,

„koristi v pomenu javne varnosti vplivajo na družbo na splošno“.

2.4.12 Glede tega Odbor zastopa povsem drugačno stališče od Komisije in meni, da je ta trditev v najboljšem primeru netočna. Vsaka država članica svobodno določi znesek in obliko povračila, v skladu z njenimi lastnimi merili, okoliščinami in potrebami po varnosti, četudi, kot priznava Komisija v uvodni izjavi 5, nekatere države članice na tem področju niti nimajo zakonodaje.

2.4.13 Merila Komisije sprožajo naslednja vprašanja:

- ali izvajalci teh storitev morda nimajo koristi od varnosti in družbene stabilnosti, ki jo zagotavljajo države?
- ali ti izvajalci morda nimajo koristi od pravne varnosti, ki jo zagotavlja pravna država?
- ali izvajalci morda nimajo koristi od dostopa na enotni trg, kjer lahko opravljajo svoje zakonite poslovne dejavnosti zahvaljujoč skrbnosti tako javnih nacionalnih oblasti kot ukrepov Komisije?

2.4.14 Če želimo, da bi predlog direktive bil uspešen, bi te stroške morali obravnavati kot breme, ki ga morajo prevzeti ponudniki, čisto preprosto zato, ker imajo možnost opravljati svoje storitve na trgu, ne pa država in končno vsi državljani. Odbor meni, da je predlog o povračilu dodatnih stroškov nepriimeren in ga je treba umakniti.

2.4.15 Glede na povedano mora Komisija kot „zaščitnica pogodb“ in njihovih ključnih načel v skladu s členoma 6-1 (7) in 6-2 (8) Pogodbe o Evropski uniji, temeljito predelati svoj predlog, saj ta po mnenju Odbora ne spoštuje v celoti temeljnih pravic, pravil do dostopa, uporabe in izmenjave podatkov.

V Bruslju, 19. januarja 2006

Predsednica

Evropskega ekonomsko-socialnega odbora

Anne-Marie SIGMUND

(7) Člen 6-1 Pogodbe o Evropski uniji: „Unija temelji na načelih svobode, demokracije, spoštovanja človekovih pravic in temeljnih svoboščin ter pravne države, na načelih, ki so skupna vsem državam članicam.“

(8) Člen 6-2 Pogodbe o Evropski uniji določa naslednje: „Unija spoštuje temeljne pravice, kakršne zagotavlja Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisana v Rimu 4. novembra 1950, in ki kot splošna načela prava Skupnosti izhajajo iz skupnih ustavnih tradicij držav članic.“

DODATEK

k mnenju Evropskega ekonomsko-socialnega odbora

Naslednji amandmaji so dobili več kot četrtno glasov, vendar so bili zavrnjeni na razpravah.

Točka 1.5

Črta se:

~~Dotatne stroške, ki jih imajo ponudniki zaradi shranjevanja in prenosa podatkov in jih omenja predlog, bi morali kriti ponudniki storitev, preprosto zaradi dejstva, da so na trgu, ne da jih plača država in s tem državljani.~~

Obrazložitev

Ni potrebna.

Točka 2.4.11

Spremeni se:

~~Preseneča nas, da Komisija v členu 10 predloga ureja tako imenovane „dodatne stroške“, s katerimi se srečujejo ponudniki storitev pri shranjevanju in posredovanju podatkov. Po mnenju Komisije predlaga, da bi se ti stroški morali biti povrnejo iz javnih sredstev, saj, kot je navedeno v uvodni izjavi 13 predloga, „koristi v pomenu javne varnosti vplivajo na družbo na splošno“.~~

Obrazložitev

Ni potrebna.

Točka 2.4.12

Zamenja se z naslednjim besedilom:

~~Glede tega Odbor zastopa povsem drugačno stališče od Komisije in meni, da je ta trditev v najboljšem primeru netočna. Vsaka država članica svobodno določi znesek in obliko povračila, v skladu z njenimi lastnimi merili, okoliščinami in potrebami po varnosti, četudi, kot priznava Komisija v uvodni izjavi 5, nekatere države članice na tem področju niti nimajo zakonodaje.~~

Predlog bo prinesel zelo visoke stroške za industrijo. Trenutno podjetja proizvajajo, obdelujejo in shranjujejo podatke za namene izračunavanja, komercialne in druge zakonite namene. Dodatne zahteve (dodatne vrste podatkov, daljša obdobja hrambe) bi povzročila dodatne stroške, ki bi jih bilo treba pokriti. Glede na to, da je varnost v vseh pogledih odgovornost države, in jo mora financirati država, morajo stroške hrambe podatkov pokriti države članice in tako kompenzirati podjetja, dejavna v sektorju IKT.

Obrazložitev

Ni potrebna.

Točka 2.4.13

Zamenja se z naslednjim besedilom:

Merila Komisije sprožajo naslednja vprašanja:

- ali izvajalci teh storitev morda nimajo koristi od varnosti in družbene stabilnosti, ki jo zagotavljajo države?
- ali ti izvajalci morda nimajo koristi od pravne varnosti, ki jo zagotavlja pravna država?
- ali izvajalci morda nimajo koristi od dostopa na enotni trg, kjer lahko opravljajo svoje zakonite poslovne dejavnosti zahvaljujoč skrbnosti tako javnih nacionalnih oblasti kot ukrepov Komisije?

Razlog za predlog je, da Evropa potrebuje usklajen pristop na področju hrambe podatkov kot sredstvo za boj proti kriminalu in terorizmu. Če dopustimo, da bodo nekatere evropske države krile stroške boja proti kriminalu, medtem ko bodo druge države to breme prepuščale izvajalcem storitev, bo evropski telekomunikacijski trg kmalu trpel velika izkrivljanja konkurence. Zato se v tej točki Odbor popolnoma strinja s Komisijo.

Obrazložitev

Ni potrebna.

Točka 2.4.14

Črta se:

~~Če želimo, da bi predlog direktive bil uspešen, bi te stroške morali obravnavati kot breme, ki ga morajo prevzeti ponudniki, čisto preprosto zato, ker imajo možnost opravljati svoje storitve na trgu, ne pa država in končno vsi državljani. Odbor meni, da je predlog o povračilu dodatnih stroškov neprimeren in ga je treba umakniti.~~

Obrazložitev

Ni potrebna.

Izid glasovanja (o vseh amandmajih)

Glasovi za: 53

Glasovi proti: 54

Vzdržani glasovi: 15
